

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকক ভগৱানে পঢ়ায়, তোমালোকৰ জ্ঞান ৰত্ন আছে, তোমালোকে এই ৰত্নৰে ধান্দা (বেপাৰ) কৰিব লাগে, তোমালোকে ইয়াত জ্ঞান শিকা, ভক্তি নহয়"

প্ৰশ্ন: মনুষ্যই ড্ৰামাৰ কোনটো বিস্ময়কৰ কথাক ভগৱানৰ লীলা বুলি বুজি তাৰ গুণ-গান কৰে?

উত্তৰ: যিয়ে যাৰ প্ৰতি ভাৱনা ৰাখে, তেওঁৰ তাৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায় গতিকে ভাবে যে এয়া ভগৱানে সাক্ষাৎকাৰ কৰালে কিন্তু সকলো ড্ৰামাৰ অনুসৰিয়ে হয়। এফালে ভগৱানৰ গুণ-গান কৰে আনফালে সৰ্বব্যাপি বুলি কৈ গ্লানি কৰি দিয়ে।

ওঁম শান্তি। ভগৱানুবাচ- সন্তানসকলক এয়াতো বুজোৱা হৈছে যে মনুষ্যক বা দেৱতাক ভগৱান বুলি কোৱা নহয়। গায়নো কৰে ব্ৰহ্মা দেৱতায়ে নমঃ, বিষ্ণু দেৱতায়ে নমঃ, শংকৰ দেৱতায়ে নমঃ আকৌ শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ বুলি কোৱা হয়। এইটোও তোমালোকে জানা শিৱৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। মূলধামত শিৱবাবা আৰু শালিগ্ৰাম থাকে। সন্তানসকলে জানে যে এতিয়া আমাক আত্মাসকলক পিতাই পঢ়াই আছে আৰু যিবোৰ সংসংগ আছে বাস্তৱতে সেয়া কোনো সত্যৰ সংগ নহয়। পিতাই কয় - সেয়াতো মায়াৰ সংগ। তাত এনেকৈ কোনেও নুবুজে যে আমাক ভগৱানে পঢ়ায়। গীতাও যদি শুনে তেতিয়া কৃষ্ণ ভগৱানুবাচ বুলি বুজিব। দিনে-প্ৰতিদিনে গীতাৰ অভ্যাস কম হৈ যায় কিয়নো নিজৰ ধৰ্মকেই নাজানে। কৃষ্ণৰ প্ৰতিতো সকলোৰে স্নেহ আছে, কৃষ্ণকেই দোলায়। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা আমি কাক দোলাম? শিশুক দোলাৱা হয়, পিতাকতো দোলাব নোৱাৰি। তোমালোকে শিৱবাবাক দোলাবা? তেওঁ বালকতো নহয়, পুনৰ্জন্মত নাহে। তেওঁতো বিন্দু হয়, তেওঁক কি দোলাবা। বহুতৰে কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। কৃষ্ণৰ মুখততো গোটেই বিশ্ব আছে কিয়নো বিশ্বৰ মালিক হয়। গতিকে বিশ্বৰূপী মাখন হয়। তেওঁলোকে যিয়ে নিজৰ মাজত যুদ্ধ লাগে সেয়াও সৃষ্টি ৰূপী মাখনৰ কাৰণে যুদ্ধ কৰে। ভাবে যে আমি বিজয়ী হৈ যাম। কৃষ্ণৰ মুখত মাখনৰ গোলক (গোলাকাৰ সৃষ্টি) দেখুৱায়, এয়াও অনেক প্ৰকাৰৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়। কিন্তু অৰ্থ একোৱেই বুজি নাপায়। ইয়াত তোমালোকক সাক্ষাৎকাৰৰ অৰ্থ বুজোৱা হয়। মনুষ্যই ভাবে আমাক ভগৱানে সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। এয়াও পিতাই বুজায় - যাক স্মৰণ কৰে, ধৰি লোৱা কোনোবাই কৃষ্ণৰ ঐকান্তিক ভক্তি কৰে তেন্তে অলপ সময়ৰ কাৰণে তেওঁৰ মনোকামনা পূৰ্ণ হয়। এয়াও ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। এয়াতো ভৱানৰ গুণ-গান কৰে যে ভগৱানে সাক্ষাৎকাৰ কৰায়। এফালে ইমান গুণ-গানো কৰে আনফালে আকৌ কৈ দিয়ে পাথৰ শিলগুটি সকলোতে ভগৱান আছে। কিমান অন্ধশ্ৰদ্ধাৰ ভক্তি কৰে। এনেকৈ ভাবে – বচ কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'ল, কৃষ্ণপুৰীলৈ মই নিশ্চয় যাম। কিন্তু কৃষ্ণপুৰী আহিল ক'ৰ পৰা? এই সকলো ৰহস্য পিতাই এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক বুজায়। কৃষ্ণপুৰীৰ স্থাপনা হৈ আছে। এয়া হ'ল কংসপুৰী। কংস, অকাসুৰ, বকাসুৰ, কুন্তকৰ্ণ, ৰাৱণ এয়া সকলোবোৰ অসুৰৰ নাম। শাস্ত্ৰত কি-কি লিখিছে।

এয়াও বুজাব লাগে যে গুৰু দুই প্ৰকাৰৰ। এবিধ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ, তেওঁ ভক্তিহে শিকায়। এই পিতাতো হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ, এওঁক সংগুৰু বুলি কোৱা হয়। এওঁ কেতিয়াও ভক্তি নিশিকায়, জ্ঞানহে শিকায়। মনুষ্যতো ভক্তিত কিমান আনন্দিত হয়, শংখ বজায়, তোমালোকে বাৰানসীত দেখিবা সকলো দেৱতাৰ মন্দিৰ সাজি দিছে। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তিমাৰ্গৰ বেপাৰ, ভক্তিৰ ধান্দা। তোমালোক সন্তানসকলৰ ধান্দা হৈছে জ্ঞান ৰত্নৰ, ইয়াকো বেপাৰ বুলি কোৱা হয়। পিতাও ৰত্নৰ বেপাৰী হয়। তোমালোকে বুজি পোৱা এয়া কেনেধৰণৰ ৰত্ন! এই কথাবোৰ তেওঁলোকেহে বুজিব যিয়ে কল্পৰ আগতে বুজিছিল, অন্যই নুবুজিব। যিসকল ডাঙৰ-ডাঙৰ ব্যক্তি আছে শেষৰ ফালে আহি তেওঁলোকে বুজিব। *কানভাৰ্টো* (ধৰ্মান্তৰিতো) হৈছে নহয় জানো। এজন ৰজা জনকৰ কথা শুনায়। জনক আকৌ অনুজনক হ'ল (চেকেণ্ড জীৱনমুক্তি পালে)। যেনেকৈ কাৰোবাৰ নাম যদি কৃষ্ণ হয় তেন্তে কয় তুমি অনু (প্ৰথমজন) দৈৱী কৃষ্ণ হ'বগৈ। ক'ত সেয়া সৰ্বগুণ সম্পন্ন কৃষ্ণ, ক'ত এয়া! কাৰোবাৰ নাম লক্ষ্মী আৰু এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ আগত গৈ মহিমা গায়। এয়া জানো বুজি পায় যে তেওঁলোকৰ আৰু আমাৰ মাজত পাৰ্থক্য কিয় হ'ল? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জ্ঞান পাইছা, এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে? তোমালোকেই ৪৪ জন্ম ল'বা। এই চক্ৰ অনেক বাৰ ঘূৰিছে। কেতিয়াও বন্ধ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক এই নাটকৰ ভাৱীয়া। মনুষ্যই ইমানখিনি নিশ্চয় বুজি পায় যে আমি এই নাটকত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছোঁ। বাকী ড্ৰামাৰ আদি-মধ্য-অন্তক নাজানে।

তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমাৰ আত্মাসকলৰ থকা স্থান একেবাৰে ওপৰত। তাত সূৰ্য-চন্দ্ৰৰো ৰশ্মি নাথাকে। আচলতে এই সকলোবোৰ বুজা সন্তানসকল বেছিভাগ ক্ষেত্ৰতে সাধাৰণ দুখীয়াসকলেই হয় কিয়নো ভাৰতেই সকলোতকৈ চহকী আছিল, এতিয়া ভাৰতেই সকলোতকৈ দুখীয়া হৈছে। গোটেই খেলখন ভাৰতক লৈয়ে। ভাৰতৰ দৰে পবিত্ৰ অন্য কোনো থও নাথাকে। পবিত্ৰ সৃষ্টিত পবিত্ৰ থও থাকে, অন্য কোনো থও তাত নাথাকেই। পিতাই বুজাইছে - এই গোটেই সৃষ্টিখন এটা বেহদৰ আইলেণ্ড (দ্বীপ)। যিদৰে লংকা দ্বীপ আছে। এনেকৈ দেখুৱায় যে ৰাৱণ লংকাত আছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা ৰাৱণৰ ৰাজ্যতো গোটেই বেহদৰ লংকাত আছে। এই গোটেই সৃষ্টি সমুদ্ৰৰ ওপৰত থিয় হৈ আছে। এয়া হৈছে দ্বীপ। ইয়াত ৰাৱণৰ ৰাজ্য। ইয়াত সকলো সীতা ৰাৱণৰ জেইলত আছে। তেওঁলোকেতো হদৰ কথা কৰি পেলালে। হওতে এই সকলোবোৰ বেহদৰ কথা। বেহদৰ নাটক, তাতেই আকৌ চুটি চুটি নাটক ৰচনা কৰিছে। এই বায়োস্ক'প (চিনেমা) আদিও এতিয়া ৰচনা কৰিছে, গতিকে পিতাৰো বুজোৱাত সহজ হয়। বেহদৰ গোটেই ড্ৰামা তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। মূলবতন, সূক্ষ্মবতন অন্য কাৰো বুদ্ধিত থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকে জানা যে আমি আত্মাসকল মূলবতনৰ নিবাসী। দেৱতাসকল সূক্ষ্মবতন নিবাসী, তেওঁলোকক ফৰিস্তা বুলিও কোৱা হয়। তাত হাড়-মঙহৰ পিঞ্জৰা নাথাকে। এই সূক্ষ্মবতনৰ ভূমিকাও অলপ সময়ৰ কাৰণে। তোমালোকে এতিয়া অহা-যোৱা কৰি থাকা পাছত আৰু কেতিয়াও নোযোৱা। তোমালোক সন্তানসকল যেতিয়া মূলবতনৰ পৰা আহা তেতিয়া সূক্ষ্মবতন হৈ নাহা, চিধা আহা। এতিয়া সূক্ষ্মবতন হৈ যোৱা। এতিয়া সূক্ষ্মবতনৰ ভূমিকা আছে। এই সকলো ৰহস্য সন্তানসকলক বুজায়। পিতাই জানে যে তেওঁ আমাক আত্মাসকলক বুজাই আছে। সাধু-সন্ত আদি কোনেও এই কথাবোৰ নাজানে। তেওঁলোকে কেতিয়াও এনেকুৱা কথা ক'ব নোৱাৰে। পিতাইহে সন্তানসকলৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰে। অৰ্গেণ্ড (কৰ্মেন্দ্ৰিয়) অবিহনেতো বাৰ্তালাপ কৰিব নোৱাৰে। এনেকৈ কয় - মই এই শৰীৰৰ আধাৰ লৈ তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়াও। তোমালোক সন্তানসকলৰ দৃষ্টিও পিতাৰ ফালে গুচি যায়। এয়া সকলো নতুন কথা। নিৰাকাৰ পিতা, তেওঁৰ নাম হ'ল শিৱবাবা। তোমালোক আত্মাসকলৰ নামতো আত্মাই হয়। তোমালোকৰ শৰীৰৰ নাম সলনি হয়। মনুষ্যই কয় - পৰমাত্মা নাম-ৰূপৰ পৰা উপৰাম, কিন্তু নাম 'শিৱ' বুলি নকয় জানো। শিৱৰ পূজাও কৰে। ভাবে এটা, কৰে অন্য এটা। এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ নাম-ৰূপ, দেশ-কালকো জানি গৈছা। তোমালোকে জানা যে নাম-ৰূপ নথকা কোনো বস্তু থাকিব নোৱাৰে। এয়াও অতি সূক্ষ্ম বুজিবলগীয়া কথা। পিতাই বুজায় - গোৱাও হয় ছেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি অৰ্থাৎ মনুষ্যই নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ব পাৰে। যিহেতু পিতা *হেভেনলী গড্ ফাদাৰ* (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা), আমি তেওঁৰ সন্তান হৈছোঁ তেতিয়াও স্বৰ্গৰ মালিক হ'লোঁ। কিন্তু এইটোও বুজি নাপায়। পিতাই কয়- সন্তানসকল, তোমালোকৰ *এইম্ অৱজেক্ট* (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) হৈছে এয়া, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা। ৰাজযোগ নহয় জানো। বহুতৰে চতুৰ্ভুজৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হয় যে আমি বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছোঁ। তোমালোকে গম পাইছা - স্বৰ্গতো লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ সিংহাসনৰ পাচফালে বিষ্ণুৰ চিত্ৰ ৰাখে অৰ্থাৎ বিষ্ণুপুৰীত এওঁলোকৰ ৰাজত্ব চলে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে বিষ্ণুপুৰীৰ মালিক। সেইখন হৈছে কৃষ্ণপুৰী, এইখন হৈছে কংসপুৰী। নাটক অনুসৰি এই নামবোৰো ৰখা হৈছে। পিতাই বুজায় - মোৰ ৰূপ অতি সূক্ষ্ম। কোনেও জানিব নোৱাৰে। এনেকৈ কয় যে আত্মা এটা তৰা হয় কিন্তু আকৌ লিঙ্গ বনাই দিয়ে। নহ'লে পূজা কেনেকৈ হ'ব। ৰুদ্ৰ যন্ত্ৰ ৰচিলে তেতিয়া আঙুলিৰ দৰে শালিগ্ৰাম সাজে। আনফালে আত্মাক আচৰিত তৰা বুলি কয়। আত্মাক চাবলৈ বহুত চেষ্টা কৰে কিন্তু কোনেও দেখা নাপায়। ৰামকৃষ্ণ, বিবেকানন্দৰ কথাও কয় যে তেওঁ (বিবেকানন্দই) দেখিলে আত্মা তেওঁ (ৰামকৃষ্ণ)ৰ পৰা ওলাই মোৰ তাত সমাহিত হৈ গ'ল। এতিয়া তেওঁ কাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিলে? আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ ৰূপটো একেই। বিন্দু দেখিলে, কিন্তু একো বুজি নাপালে। আত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰতো কোনেও নিবিচাৰে। ইচ্ছা ৰাখে যে কেৱল পৰমাত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ হওক। তেওঁলোক বহি আছিল যাতে গুৰুৰ দ্বাৰা পৰমাত্মাৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিব পাৰে। কেৱল কৈ দিলে জ্যোতি আছিল যি মোৰ মাজত সমাহিত হৈ গ'ল। তাতেই তেওঁ বহুত আনন্দিত হৈ গ'ল। ভাবিলে যে এয়া পৰমাত্মাৰ ৰূপ। গুৰুৰ ভগৱানক সাক্ষাৎকাৰ কৰাৰ ভাৱনা থাকে। একোৰে বুজি নাপায়। ভক্তিমार्গত বুজাবই বা কোনে? এতিয়া পিতাই বহি বুজায় - যিটো ৰূপত যেনেকুৱা ভাৱনা ৰাখে, যি চেহেৰা দেখে, তাৰ সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। যেনেকৈ গণেশৰ বহুত পূজা কৰিলে তেতিয়া তেওঁৰ চৈতন্য ৰূপত সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। নহ'লে তেওঁলোকৰ নিশ্চয় কেনেকৈ হ'ব? তেজময় ৰূপ দেখি বুজে যে মই ভগৱানৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিলোঁ। তাতেই আনন্দিত হৈ যায়। এয়া সকলো হৈছে ভক্তি মাৰ্গ, অৱৰোহণ কলা। প্ৰথম জন্ম ভাল হয় আৰু তাৰ পাছত কমি কমি অন্ত আহি যায়। সন্তানসকলেহে এই কথাবোৰ বুজে, যাক কল্পৰ আগতে জ্ঞান বুজাইছিল তেওঁলোকে এতিয়া বুজাই আছে। কল্পৰ আগৰ সকলেই আহিব, বাকী অন্যসকলৰতো ধৰ্মই বেলেগ। পিতাই বুজায় - প্ৰতিখন চিত্ৰত 'ভগৱানুবাচ' বুলি লিখি দিয়া। বহুত যুক্তিৰ দ্বাৰা বুজাবলগীয়া হয়। ভগৱানুবাচ নহয় জানো - যাদৱ, কৌৰৱ আৰু পাণ্ডৱে কি কৰিছিল, তাৰেই এয়া চিত্ৰ।

তোমালোকে তেওঁলোকক সোধা - আপুনি কওকচোন নিজৰ পিতাক জানেনে? যদি নাজানে তেন্তে পিতাৰ সৈতে প্ৰীত

(মৰম) নাই, গতিকে বিপৰীত বুদ্ধিৰ হ'ল। পিতাৰ সৈতে প্ৰীত নাথাকিলে বিনাশ হৈ যাব। প্ৰীত বুদ্ধি বিজয়ন্তী, সত্যমেৱ জয়তে - ইয়াৰ অৰ্থও সঠিক। পিতাৰ স্মৃতিয়ে যদি নাই তেন্তে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰিব।

এতিয়া তোমালোকে সিদ্ধ কৰি শুনোৱা - গীতা শিৱ ভগৱানে শুনাইছে। তেৱেঁই ব্ৰহ্মাৰদ্বাৰা ৰাজযোগ শিকালে। এওঁলোকেতো কৃষ্ণ ভগৱানৰ গীতা বুলি ভাবি শপত থায়। তেওঁলোকক সুধিব লাগে - কৃষ্ণক ইয়াত বিৰাজমান বুলি ভাবিব লাগে নে ভগৱানক? এনেকৈ কয় - ঈশ্বৰক ইয়াত বিৰাজমান বুলি জানি সঁচা কথা কোৱা। বিভ্ৰান্তিৰ কথা হৈ নগ'ল জানো। তেতিয়াহ'লে শপতো মিছা হৈ যায়। সেৱাধাৰী সন্তানসকলৰ গুপ্ত নিচা থাকিব লাগে। নিচাত বুজালে তেতিয়া সফলতা পাবা। তোমালোকৰ এই পঢ়াও গুপ্ত, পঢ়োৱাজনো গুপ্ত। তোমালোকে জানা যে আমি নতুন সৃষ্টিত গৈ এনেকুৱা হ'মগৈ। মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ পাছত নতুন সৃষ্টি স্থাপন হয়। সন্তানসকলে এতিয়া জ্ঞান পাইছে। সেয়াও ক্ৰমানুসৰি ধাৰণা কৰে। যোগতো ক্ৰমানুসৰি থাকে। এইটোও পৰীক্ষা কৰিব লাগে - মই কিমান সময় স্মৃতিত থাকোঁ? পিতাই কয় - তোমালোকৰ এতিয়াৰ এই পুৰুষাৰ্থ ভৱিষ্যতৰ ২১ জন্মৰ বাবে হৈ যাব। এতিয়া ফেইল হ'লে তেন্তে কল্প-কল্পান্তৰ ফেইল হৈ থাকিবা, উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিবা। উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এনেকুৱাও কিছুমান সেৱাকেन्द्रলৈ আহে যি বিকাৰত গৈ থাকে আকৌ সেৱাকেन्द्रলৈ আহি থাকে। এনেকৈ ভাবে যে ঈশ্বৰতো সকলো দেখে, জানে। এতিয়া পিতাৰ কি প্ৰয়োজন যে বহি সেয়া চাই থাকিব। তোমালোকে মিছা মাতিবা, বিকৰ্ম কৰিবা তেতিয়া নিজৰেই লোকচান কৰিবা। এয়াতো তোমালোকেও বুজি পোৱা, ক'লা মুখ কৰিলে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰিম। তেন্তে পিতাই জানিলেও কথাটো একেটাই হ'ল। তেওঁৰ কি দৰকাৰ পৰিছে। নিজৰ অন্তৰ দক্ষ হোৱা উচিত, অনুভৱ হোৱা উচিত - এনেকুৱা কৰ্ম কৰিলে মোৰ দুৰ্গতিহে হ'ব। পিতাই কিয় ক'ব লাগে? অৱশ্যে হয় নাটকত থাকিলে তেতিয়া কয়ো। পিতাৰ পৰা লুকুৱা মানে নিজৰ সৰ্বনাশ কৰা। পাৱন হ'বলৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে, তোমালোকৰ এইটোৱে চিন্তা থাকিব লাগে যে মই যাতে ভালদৰে পঢ়ি উচ্চ পদ পাওঁ। কোনোবাই মৰিছে বা জীয়াই আছে, তাৰ চিন্তা নহয়। চিন্তা থাকিব লাগে যে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ লওঁ? সেয়েহে যিকোনো লোককে চমুকৈ বুজাব লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

(১) গুপ্ত নিচাত থাকি সেৱা কৰিব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ বাবে অন্তৰ দহি থাকে। নিজক পৰীক্ষা কৰিব লাগে যে মই কিমান স্মৃতিত থাকোঁ?

(২) সদায় এইটোৱে চিন্তা থাকিব লাগে যে মই যাতে ভালদৰে পঢ়ি উচ্চ পদ পাওঁ। কোনো বিকৰ্ম কৰি, মিছা কথা কৈ নিজৰ ক্ষতি কৰিব নালাগে।

বৰদান: বিশেষত্বৰ দানৰ দ্বাৰা মহান হওঁতা মহাদানী হোৱা
জ্ঞান দানতো সকলোৱে কৰে কিন্তু তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলে নিজৰ বিশেষত্ববোৰ দান কৰিব লাগে। যিয়েই তোমালোকৰ সন্মুখত আহে তেওঁ তোমালোকৰ পৰা যাতে পিতাৰ স্নেহৰ অনুভৱ কৰে, তোমালোকৰ চেহেৰাৰ দ্বাৰা পিতাৰ চিত্ৰ আৰু চলনৰ দ্বাৰা পিতাৰ চৰিত্ৰ দেখিবলৈ পায় তোমালোকৰ বিশেষত্ব দেখি তেওঁ বিশেষ আত্মা হোৱা প্ৰেৰণা প্ৰাপ্ত লাভ কৰে, এনেকুৱা মহাদানী হোৱা তেতিয়া আদিৰ পৰা অন্তলৈকে পূজ্য স্বৰূপতো আৰু পূজাৰী স্বৰূপতো মহান হৈ থাকিবা।

স্লোগান: সদায় আত্মা অভিমানী হৈ থাকোঁতাজনোই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ জ্ঞানী।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!